

sen, hogy én valamikor eme lap megalapításánál közreműködtem. Tartásnak meg továbbra is szives emlékeztetése és jóindulatukban.

Isten osszok!

Pogány Kornél.

Programm pontok.

Ujat nem mondok, tagja voltam a megszűnt szerkesztőségnek, magaméval tettem a lap megalapítását. "Lászlóbotlás" cím alatt közölt írányelveket, az alap a régi, csupán csak az önállón követethető anyagi felfogás mód- és rendszerre okozhat némi beosztásfelet és rendező módosulást.

Első és kizárólagos fontosságú érdeknek tartom a vármegyei egzisztenciák napirendű való tartását, az oktatási kultuszt, a törvényhatóságú ülések tárgyalásos diskusszióit és személyes élőt nem vitáink hiús és pártatlan beszámolóit annál is inkább, mert vármegyéink hivatalos közölgénye volt a multban, és részben anyagi támogatásban is részesült a szeretem hínni, hogy a lapnak nem annyira prosperáló, mint inkább létalappal szolgáló és támogatását jövőben sem lesz oka megvonni.

A városi közügyek deszolóitja pedig elévlen a hűr-féle rugalmasság határát és ennek kapcsán tapasztalván a megelhetessel küzdő polgárságnak nagy többségének tulterhes pótdázását, férhas nyíltságát, lelkesen ösztönözve fogom lefárni a bajok szülő okát, nem a személyt, csak tényeket bírálva és úgy, a mint egy hírlapnak, mint a közéleti jelenségek bírálói hivattot orgánumának elsőrendű feladatát, s mert az újság nemcsak dícséretkélt, közérdeklő gyarlóságok előtti szemnyújásból áll, hanem főképpen a tények valódi és tárgyilagos feltárásában is.

A sajtó — Hugó Viktor szerint — a nagy nemának, a népnek lévén tolmácsa, a "Székely-Udvarhely" is, érezvén a nép igényűsát, szükségét; ismérvén szokásait, igényűit, gondolkodása módját, örömet és vigasságát; látván hitte valóllását, tapasztalván érejtéit és botlásait; mindenképpen azon lesz, hogy jó és balszerencsének első szószólója legyen; hiszen mindnyájan a nép gyermekei vagyunk s ha intellektuális képeességünk több is az egyszerű, de tisztá gondolkodású nép hánénál, ezt csak kedvezőbb módnák és körülmények köszönhetjük, melyben nevelkedünk.

Égy ugyancsak az az udvös mozgalom — mely a székelyföldi képviselők körében megindult s melynek célja országos figyelműt ébresztetni a békében elhanyagolt Székelyföld bajainak s a tömeges kivándorlásnak radikális gyógyítása érdekében — teljes erőmmel támogatott pontja lesz programmonk.

Az a pártatlan kulturális központ, mely városunk hírnevét messze idegenben is elérgeti, nagyon is kívánatos lesz, hogy e kis lap el ne vesszítse ideális találatát, mely a fegyekony ifjú lélek údó hamvának örlekes s a fejlődésnek indult karakter állandó biztosító székot lenni.

A mire búske lehet a lap s hasonló teremtéssel keves vidéki párás dícsékedhetik, az a székelyföldi képviselők körében állva várja a kiéleketnek verőfény napjait, hogy rendeltetésének átadásuk az ezerev viharában kipróbált székyei hazafiságnak és a minden téren megcappant eszményi ségnek intő, biztató jelekként.

Epen azért a lap tovább folytatja a gyűjtést s folytatásának áldozatait hívja fel a közönséget, hogy Attila földjén, az obelisk csúcshán találja meg leghivatottabb felszékő a tulmardár.

És végül a társadalmi akciók, a hitéleti nyilvánulások, ipari s közgazdasági mozgalmak ezek szemléltésében, teljes lélekkelt tárogatója lesznek az egyértelműnek, hogy áldatlan közéleti usak nyílt szinterevé ne válják a közgyűi tevékenységnek

szapora munkáitól termő mezeje, hanem individuális felfogásunkban függetlenek lévén, a békés egyetértés honbologitót karjai közt találjon termékenyítő erőt, a nagy világ méhéből bújón sarjadzó közszükségletek kielégítésére.

Egymás jódojának kölcsönös tiszteletre hasson át mindnyájunkat s az egymás iránt való anyagi, az ellenszenv, az elvi differenciákból támadt kölcsön inparlamentáris visszafizetésének még árnyéka se lenjenen körülbütnök, mert jól mond a bölc: ellenségek csak azt tekintik, hogy ki fegyverrel tör hárdja ellen, vagy ennek ellenségei közt keresi szövetségét; s szemleket, a cseleki egyetértése vélemény különbözősége mellett is sérthetlen főnmaradhat.

S a midőn kérem bucsuzó társaimat s a lapnak már eddig is érdemes munkáitól, hogy nagybecsű támogatásaikkal ezután is megajándékozzák szíveskedjenek, s midőn a t. o. v. közönségnek: mulhibeli pártfogását, melynek köszönhetően, szabad lesz remélmem, hogy harmadékkal indult lapunk főnmaradását, tömeges fölkaroltásával biztosítani kegyeskedik.

Embery Árpád

A thea-estély.

Szokatlan izgalom vett erőt jun. 9-én a város intelligens közönségén, éppen mintá nagy ünep követézet volt. Igen, mert a jótékony ügyesítő forró theáinak illata s bódító párja előre jéves minőrtériság, házas lakóterés készítése hívalt az ifjúság szívűit.

Az igaz, hogy mihez egyzer a nyugoszlalt tagjai kezdek, annak — török szakad — sikerülti lell és éppen ezért pillanag se kellekkelétek abban, hogy a kik ezen derék, a megcappant társadalmi életnek meg föl-fölötöl egyesület thea-estélyen részt fognak venni, azt nem bájkák meg; onnan kedves emlékekkel gazdagon és csak akkor fognak elávozni, mikor már a keses kelme sugartai is meg jobban beárazózzak a mi megevni való szép leányunk s csúhos, derék, tavokony is egy asszonyink gömbölyű arczeit, valamint a matörök kedélyekét is; em, de hogy meg az anyagi siker is minden jogos várakozást feljuttaljon; azt valóban, az adott viszonyok szerint, seki se reméltette. És megis úgy történt.

A kidövedő özezes földszinti helyiségei szűfősleg teltek városunk s a vidék válogatott közönségével.

A pompás hűdög ételeket t. egy zöltenébbé tették a megértesztől azok a csokros fentőrgényűek, a kik költségés-en terítettek, nyájas arccal, ártatlan s mégis csúhos moxalosság fogadták és oly szivesen láttak mindenkit.

De a végén is fizetni s után odák kellett lötniük láll mind a minden háladónak, mert 10 óráig a teremtő ifjúi megnyilatkozta, avonattak Carneval és Terpsichone s a fért világot virradtig elfoglalták, az öreg Becha megvárta és ezután mer csak a mellékhelyiségében ballagatott pitkönyök ven levelel.

Kisértek meg összelleszteti asszony és leányvirágokból az elismerés szep csokorajait, melyek az se sikerének kedves emlékeit bizonyára sokan magukkal vitték és sokáig meg fognak örülni.

E szép korszak legelső virága, legelvárad hatatlanabb díszé — költségés kivüli — az egye szül nemeseleki, szélid természetű, jószágos elnöke, ösv. Török Pálóc, kinek több év e községnek alatt az adig is az enni felidősségek indult egyesület virágússának magas fokára jutott.

Mert azt az irigység se tagadhatja, hogy kivált az ennek szeretőre méltó egyéniségének s tapintatos vezetésének lellet közönsi minden sikerét, az ő érdeme, hogy az egyesület soha egy pillanag se tévesztette el nemese s humanus célját és az enni felidősségek indult egyesület virágússának magas fokára jutott.

Legyen nekü közönet és elismerés s az az osztatlan szeretet, közbecsítés és nemese helyeskedés, mely őt körűyíti, tartás is meg díszes lélekű meg sokáig!

A korszak ezután következő díszet azok a derék s tevékony asszonyok, kik minden nemeseleki, jó ügyet leltek egész hevével szokták föl karolni, kik férfiaknak is becsületére való erélyűt bátran, székyei szívóssággal s kitartással léptek sorompóba és segítették diadalra a kezdenyűzést, mint rendező bizottsági tagok.

Különös respektusul kell megemlékeznünk a Felügyelő Amalodának s urának pillanatig az lakadott buzgó tevékenységéről, körül elmond-

hatni, hogy nyelbe ütötte a dolgot, lelkűdvén, vagy elhárítván az tőből minden akadályt.

Az ilyen ügyes és erős akaratú személy asszony nem hánya a maga jészt, hanem kivívja mindent. Szerencsésjére erre legyvertárára akadát Doros Györgyné, Schmidt Frigyesné, Baranyai Gyuláné, Dóza Jakabné és Waldmannné szendők.

Ezek az asszonyok nem kíméltek időt és fáradságot csak hogy a kezdőbe vett zászlot diadalra juttassák, a mi sikerült is.

Csaknem két hétig kerültek békás s boldog családi böhölyöklet és közöltök egyik azt a szel: emes meggyőződést tette, hogy ez a theaestély a förlühűség próbája is, mert ha az ura még most se jót válogott elnök, mikor csak enni és aludni megegyen, akkor aztán bizonyos lehet a felő, hogy a szirig, isleau meg azon túl is egyenési maradiatnak. Lam! hogy lett ez a thea-estély a hűségpróba!

Az emlékosztón ezután következött virágok a rendezőbizottság több tagjai képszik, kiknek székes gárdi jut, betű-ör szerint, úgy illeszköik; Bözseger Bálintné, Fejes Aronné, Homolai Lajosné, Isaszki Zoltánné, Szabó Farkasné.

És most hadd jöjjön a gazdaságyokdó, a föltérőit és a feandörgő asszonyt és leányvirág-csoportok tarka-barka s szívet-szemét andító feyves és tekinűyési serege. Hogy korszakunk teljes legyen, körüta kéves gyűjtöttük ezek a többi virágok s be-telkesítvük a pavillókuba, mindent megegyen, úgy szép asszonyokból és lányokból álló virágokból lettek.

Itt a párolgott élet és hevív talokat, ott a finom stiténnyé, a tartás s a megcsodálhatatlan amit a házbó pros bor — a peresgő kiállók a barátosságban köllingötöl a virágok.

Úgyesen gazdaságyokdókat s enni és inni valóidőri gondoskodók: Doros Györgyné, Dóza Jakabné, Eszteger Bálintné, Fejes Aronné, Homolai Lajosné, Isaszki Zoltánné, Szabó Farkasné, Kassa Árpádné és Waldmann Lajosné.

Jól förtököltek vendégek körül: Darózi Hanna, Doros Ilonka, Fencsik Pirok, Félégyházi Marike, Finkler Irén, Finta Lina, Lukácsfi Mari, Maróti Anasztá, Sós Mariaká, Solymosi: Paula és Waldmann Sára.

Ilatos thea, jó könyvokat, forró felete kévő árulók: Medgyes Emma, ur. Orbán Irén, Szabó Farkasné és Szödel Zsuzsa.

Az ilatos esemény- és zene-festéfalék, meg a hűsítő talokat s más zenefestési eszece beszólot Fejes Aroné, Homolai Lajosné, Szakács Ilonka kinkinél.

A piros borok szép asszonyok körében pedig könyönyt ott felelte magát a gyöngy férfi sereg.

Bár köze tudni meg, de aztán mégis leg-elenkebbi s legáldandóbb volt a forgalom s mozgó tözelet. A trafikáló urak bodor "kirs füstököt éretgetvén, úgy neztek ki, mint megannyi nagy borsák.

A kis tözeletben Bod-nóvárk és Kis-Sárkár árultak s olesón vesztegettek a legnőbusos szivarokat.

Arta pedig, hogy a pezisztás se maradjon tressz öv. Zakarás Josefné és Schmidt Frigyesné argus szemekkel örökölek.

De az emlékosztón virágunk meg és elmaradiatlanul kiegészítő részt képezte az szép közönség is, mely bőkezű adakozása által nemcsak áldozatot hozott, hanem, megjelenvén, részt is vett a kedélyes mulatságban.

Mindegyik pedig egy kis emlékfűrészt kévő keretbe mikor megfogott s az egész közönség meg nézte az idő rövidsége s a tér szűk volta miatt is, be nem foghatatlak: a jelen volt szép teljes rozsokoztatott legkezelebből fogjuk bemutatni.

És hogy a korai feledéstől s a zordon fél-fagygyálódó év jegyeknek, elhagyasszik öket addig is virágok szőcsenekkel kelés közönségnek, csodághűzhabba, mely rejtkezőbe és behtitők hű emlékfűrészt indító gyöngyhatárvál. S ha majd egy szép virágok meg kéves kimarad a hű nyelzské-zorubokból, virág-stalodók jezi, hogy figyelmen nem kerülte ki mit, hanem inkább annak gygonyjára került s a mi rejtett drága kincs, maga számára tartotta meg az őzö kincsét.

Meg csapau csak azt jegyezzük föl, hogy a buzgó s tevékony rendezők közül most hányszorok László Domokosné a leány, Konoz Arminé, dr. Mezei Odónné s még néhányan, kiknek már kiváló, érdemeik vannak s kiknek helyét bizony bajos volt betölteni.

Azokban meggyugtatt az hitos tudat, hogy őket a hatáshatos közreműködéstől családi dolgot tartották visszé s kivált László Domokosné, kinek a multban legelső érdeme volt a nyugoszlalt estélyek rendezése körül, bizonyára jövőben sem fog félre állni.

S most adjuk a thea-estélyt... a hű emlékd. kézesnek.

